

Sygn. akt VI Gz 211/13

POSTANOWIENIE

Dnia 03 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski (spr.)

Sędziowie: SO Danuta Jarosz-Czarcińska, SO Zbigniew Krepski

po rozpoznaniu w dniu 03 grudnia 2013 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzycieli T. M. i M. J.

przeciwko dłużnikowi J. P.

o zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego

na skutek zażalenia wierzycieli na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 07 listopada 2013r., sygn. akt V GNC 1933/13

postanawia

1. zmienić pkt 2 (drugi) zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że zasądzić od dłużnika na rzecz wierzycieli kwotę 600,00 zł (sześćset) złotych,
2. oddalić zażalenie w pozostałej części,
3. zasądzić od dłużnika na rzecz wierzycieli 90,00 zł (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 07 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy, w sprawie z wniosku wierzycieli o zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego w kwocie 937,00 zł, zasądził od dłużnika na rzecz wnioskodawców kwotę 337,60 zł i oddalił wniosek w pozostałej części. Co do kosztów postępowania zabezpieczającego w kwocie 337,60 zł Sąd ten wskazał, że wniosek został złożony w terminie wynikającym z art. 745 § 2 k.p.c., natomiast termin ten nie został dotrzymany w odniesieniu do wniosku o należne uprawnionemu koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu zabezpieczającym. Komornik ustalił te koszty w wysokości 600,00 zł postanowieniem z dnia 14 czerwca 2013 r. (k. 62-62, s. 2).

W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawcy, określając wartość przedmiotu zaskarżenia na 938,00 zł, wnieśli o jego zmianę przez zasądzenie od dłużnika kosztów postępowania zabezpieczającego w kwocie 937,00 zł, w tym kwoty 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego, oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego. Skarżący zarzucili naruszenie art. 745 § 1 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że wysokość wynagrodzenia radcy prawnego z tytułu zastępstwa strony w postępowaniu zabezpieczającym ustala komornik, a nie sąd, co doprowadziło do uznania, że wniosek został złożony po terminie.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący odwołał się do poglądów jurysprudencji podkreślając, że sąd powinien samodzielnie ustalić koszty zastępstwa prawnego, a zatem upływ dwutygodniowego terminu od postanowienia komornika w tej materii nie ma znaczenia. Żalący się wskazali ponadto, że zaskarżyli całe postanowienie, gdyż rozstrzygnięcie o kosztach ma charakter jednolity (k. 67-68, s. 2).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Postępowanie zabezpieczające zostało w sprawie przeprowadzone na podstawie nakazu zapłaty, który wskutek niezaskarżenia stał się orzeczeniem kończącym sprawę. Kwestia zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego, jak trafnie podkreślił Sąd pierwszej instancji, w takiej sytuacji nie została unormowana, w związku z czym, zgodnie z judykaturą, w drodze analogii stosować należy art. 745 § 2 k.p.c. (wyrok SN z dnia 9 maja 2002, II CKN 639/00, Lex 55247, uchwała SN z dnia 22 września 1995 r., IIICZP 117/95, OSNC 1995, nr 12, poz.179). Termin do złożenia wniosku jest dwutygodniowy i rozpoczyna bieg od uprawomocnienia się postanowienia komornika o ustaleniu kosztów postępowania zabezpieczającego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2012 r., III CZP 70/12, OSNC 2013, nr 4, poz. 46).

Orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje jednolicie, że orzekanie o kosztach postępowania zabezpieczającego w przedmiocie wykonania nakazu zapłaty, będącego tytułem zabezpieczenia, następuje na zasadach określonych w art. 770 k.p.c. w zw. z art. 743 k.p.c. Nie budzi również wątpliwości, że komornik w sposób wiążący ustala koszty wykonania zabezpieczenia, natomiast wysokość pozostałych kosztów ustala sąd i rozstrzyga o wszystkich kosztach w postanowieniu kończącym postępowanie w sprawie, w której udzielono zabezpieczenia, zgodnie z zasadami odpowiedzialności za wynik postępowania określonymi w art. 98 i nast. k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Jak przyjął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 kwietnia 2013 r. (III CZP 12/13, Lex nr 1331320), pod pojęciem „koszty wykonania zabezpieczenia” należy rozumieć wyłącznie koszty należne organowi egzekucyjnemu (opłaty i wydatki). Sąd jest związany postanowieniem komornika co do wysokości kosztów ustalonych na zasadzie art. 770 k.p.c., a zatem sprzeczne z treścią art. 745 § 1 k.p.c. byłoby przyjęcie, że w postępowaniu zabezpieczającym komornik może ustalić wysokość kosztów innych, niż mu należne, bowiem stanowiłoby to wkroczenie w zakres kompetencji sądu.

Rację mają zatem skarżący, że skoro to sąd, a nie komornik ustala inne niż należne mu koszty postępowania zabezpieczającego, scilicet koszty zastępstwa prawnego, to upływ terminu prekluzyjnego wynikającego z art. 745 § 2 k.p.c., liczonego od uprawomocnienia się postanowienia komornika, nie pozbawia wierzyciela uprawnienia do domagania się ich zasądzenia od dłużnika. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 745 § 1 i 2 k.p.c. jest zasadny.

W związku z tym należało na podstawie art. 386 § 1 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 i art. 13 § 2 k.p.c. zmienić zaskarżone postanowienie w pkt 2 w ten sposób, że zasądzić od dłużnika na rzecz wierzycieli koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu zabezpieczającym w wysokości wynikającej z § 10 ust. 1 pkt 7 in fine w zw. z § 6 pkt 5 i § 5 taryfy radcowskiej, a więc w kwocie 600,00 zł.

Wprawdzie, jak zasadnie przyjmują skarżący, postanowienie o kosztach postępowania ma charakter jednolity, ale w sytuacji, w której sąd zasądził tylko ich część, oddalając wniosek o zasądzenie dalszych kosztów, jak to miało miejsce w sprawie, zażalenie może dotyczyć tylko kwestionowanej części rozstrzygnięcia, zatem oddalającego wniosek. W pozostałym zakresie rozstrzygnięcie uwzględnia wniosek (in concreto zasądzone kwotę 337,60 zł), a zatem nie mają oni interesu prawnego w jego skarżeniu. Brak interesu prawnego powoduje konieczność oddalenia zażalenia w tej części.

Koszty postępowania zażaleniowego, na które składa się opłata od zażalenia (30,00 zł) i wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości określonej w § 12 ust. 2 pkt 1 taryfy radcowskiej (60,00 zł) należało przyznać skarżącym na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 391 § 1 zd. 1 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 i art. 13 § 2 k.p.c.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)